10

උපසේන අවදි වෙන විට රංචිමා කාමරයේ නොවූහය. දොර වසා දමා තිබිණි. විදුලි රංකාව යන්තමට දැල්ල සිවිලිමේ කැරකෙනි. තමා නිරුවතින් බව උපසේනට වැටහිණි. රංචිමා තමාගේ සාරය උරා ගෙන ගිය මකුළුවෙකු වෙයි. මාරාන්තික 'කළු වැන්දඹුව' නම් අරුත දැනි බිලෙක් විසෝ ඝාතයිකර මකුළුවෙකි වෙන් රංචිමා!

ඇය දැකිලුවන්වර් කටු තමාගේ දැහේ කැත කැත අතිනු ඛ්‍යාත වනකය. ඛයින් පසු ඛ්‍යාත තමා තුල අවර්ණ උන්තෝජන ආවේගයක් දැනිවිය. ඛ්‍ය කැකිරුණේ ලෝකාන්තයේ අවසන් වතාවට රතියේ කැකිරෙන ආකාරයේ බලවේගයකිනි. ඇයව මරා ගෙන මැරෙන්නට තරම් ඛ්‍යාත සිතුණි. ඛිකුත වූයේ ආදරයක් නොව දැඩි කාම රාගයකි. තමාගේ කැකිල්ල සුවපත් කළ කැකි වූයේ රංචිමාවම රවටා. ඇය කැකිරුණේ කෙතරම් දැකය ආකාරයෙන්ද? ඇය මායම් කරගතරම දන්නේය කි.

මෝහනයෙන් පසු ඇයව මරා දමන්නට තරම් සිතන් සෝ යවුල් තැඩක් සෑදී ගතක් ඛ්‍ය කළ නොවීය. උපසේන නිකංවෙ පුළා ගිය බැල්ලමක් සේ නින්දට වැටුණාය. කාලිංග කැ සෝ අර දොර පාල ළිය වසා වළ මිනිසුන් කැන අස්නට උපසේනට කාල වේලාවක් නොවීය.

උඩුබැලියෙන් වැතිරී ඛ්‍ය අලසව, ඉන්දින් කැරකෙන විදුලි රංකාව දෙස බලා සිටියේය. කැවුවත් වෙගෙන ඉන්න තියෙනවා නම්... ආහෝ මොන තරම් කාලකන්නි සිතුවිල්ලක්ද ඒක? කැම-බීම- ආශා සම්පූරණ කැකුණිය- සුවඳකැ දැනි කාමරය- සුන්දර පරිසරය- ජීවිතයට තවත් අවශ්‍ය මොනවා ද? සුරකිත තාවය- කාලිංග තමාව බලා ගනිමි. තමාට තියෙන්නෙ ඉඩ දැනි වේලාවට විවේක ගතුවේ මිනියෙ ගොත ලියන්න- කොහොමටත් දැන් තමාට ප්‍රවෘත්තියේ රැකියාව කැ නොවැ.. ඒ උනත් ඛනකොට සුසා- නිමල්? කැකැ- තමාට පොදු ගිහින් ඒන්නට කැකිනම් මොනම ප්‍රශ්නයක්වත් කැකැ- මෙතනට බිලා දිගටම ගොත් ලිය ලිය ඉන්න ප්‍රශ්නෙ.. ලේඛකයෙකුට මෙන මොන්වාද ඕකැ? ඇති? අර රංචිමා ඉන්නෙ! සිහල්ලු සෙ සවිපුතී කරන කැකැත්තිය..

උපසේන සිතුවිල්ලෙන් මිදුණේ දොර කැ ගෙන උනෝ

කාමරයට ඇතුළු වූ බැවිනි. ඉතින් උදිරියේ නිරුවත වසාගන්නට තරම්වත් උපේක්ෂාව නොසිතුණි.

"සර්."

"මේ?"

"අනේ බොස් - සර්ට ඇවිත් කාන්න කියලා. ආයෙත් කෑම ලැබෙන කොට පොඩක් රෑ වෙයි."

"මේ - දැන් කීයද ඉතින් වෙලාව?"

"මං හිතන්නෙ තුනට කිට්ටුයි."

"අන්තාට? මං එච්චරක් වෙලා නිදියගත්තද?"

"නිදිය ගත්තද මං දන්නෙ නෑ" ඉතින් කාරි ලෙස සිනාසුණේය. "එච්චර වෙලා කාමරේ හිටිය වග නම් අපි දන්නවා."

"කෝ වංචිමා?"

"අද රෑ උන්නැහෙට ලැජ්ජාවක් නෙවෙ"

"මොනවද එච්චර ලැජ්ජාවක් වෙන්න තියෙන්නෙ?"

"අනේ මන්දා. ලැජ්ජාවක් වෙනවා. ගොට්ටිං එලිමෙන්කල් හරි!"

"මං අද රෑ කෑම යන්න එපා ඉතින්."

"අද රෑ කුඩුරවුන් කොළවත් යන්නෙ නෑ."

"ඇයි එන අදහස්ද?"

"එලිමෙන්න කිට්ටුව යාවි."

"මාත් එතකොට යනවා"

"හා" කී ඉතින් ඇඳ වෙතට හැරී රෙදි කඩකින් උපේක්ෂාගේ නිරුවත වැසුවේය.

"ඉතින් -."

"ඔව්, සර්-."

"ඉතින් මෙහේ ඇවිත් ටිකක් කළනෙ?"

"ඔව් සර්."

"ඉතිං ගෙවල් කොහෙද?"

"මෙහෙම තමයි සර්."

"නෑ මං අහුවෙ- මෙහෙට එන්න කලිං- උන් ගම එහෙට?"

"ආං මං දන්නෙ මාතුවර- සර්."

"එතකොට හොරට ආවෙ.?"

"කිතගෙට ගියා සර්- කාරයක් ඩිප්පු කරන්න.

"ඉතිං. බාරෙ ඔප්පු කරාද?"

"ඔව් සර්- බාරෙ ඔප්පු කරල එනිං ගමන--" කී උෆනෝ මඳකට කතාව නවතා කවුළුවෙන් පිටත බලමින් දිසාවට පිය මැන්නේය.

"උෆනෝ!"

"ඔව්- සර්" කියමින් උෆනෝ වැටී උපෙන්ද්‍රගේ දෑත අතට හැරුණේය.

"මොකද්ද බාරෙ?"

"මට රෙස්සාවක් නෑ යන්න කියලා සර්"

"ඉතිං රෙස්සාව නම් තමයි ඉන්නෙ?"

"ඒකනෙ බාරෙ ඔප්පු කරන්න ගියෙ සර්."

"කොහෙද රෙස්සාව?"

"සුවරම- ලොකු වත්තක."

"ඉතිං?"

"මං බාරෙ ඔප්පු කරන්න ආවා- එනිං ගමන." කී උෆනෝ වැටී කවුළුවෙන් පිටත බැලුවේය.

"මේ මිනිහෙ ඉතින් දැන් දෙකාරයක්ම එනිං ගමන කියල නවතන්න" උපෙන්ද්‍ර ට සිතුණි.

"ඉතිං? එනිං ගමන- මොකද උනේ?"

"මං හෝටලේක නවතන්න- හවස තේ වතුරට."

"කොහෙද?"

"ගාල සිරි හෝටලේ-"

"කලුතර?"

"ඔව් සර්-"

අරමයක් නෙවෙයි. උෆනෝත්, තමා වෙන්ව හමුවීම, වෙන්ව අර පින්වා හා දැල්වි වෙන්ව- ගාල සිරි හෝටලයට ගොඩ වැදුණු අයයි. ඒක කාලිංග මිනිස්සුන්දැනෙ දුගන්න 'ස්ලොට්' එක වෙන්නැති..

උපෙන්ද්‍රට වැටී සිටින්නේ වුයේ තමා ගාල සිරි හෝටලයේ හිඳ සිටි ආකාරයයි- වෙනැත පැවත් එකක් තියෙනවා- ඔහුට සිතුණි. මැත අතීතයක කිමිදෙමින් උපෙන්ද්‍ර දැඩෙන් නැගිට තම කලිසම හැඳ ගන්නේය.

"උෆනෝ මගේ බෑග් එක කොහෙද?"

"මං දන්නෙ කොහොමද?"

ඉගනෝගේ කට හඬට නොපිළිසැදව එක්විය. මේ මිනිහව කතා කරගෙන බැ - යනුවෙන් දුන්න එකා.

"ඉගනෝ - "

"මේ ?"

"ඉගනොට කොළඹ බොස්ව හම්බ වෙලා එකකොට ගාල කිරි ගෝට ලෝදි "

"ඔව් - සර් මට නේ අරං දීලා මෙහේ එන්න කිව්වා මේ ගොඩ එක දුන්න "

"දැන්ම ඉගනොට නුවර යන්න හිතෙන්නෙ නැද්ද ?"

"කොහේද ?"

"නුවර ?"

"නුවර ? ඇරං නුවර ගිය කාලයක් වගා ක නෑ. සර්."

"නෑ මං ඇහුවේ - යන්න හිතෙන්නෙ නැද්ද ?"

"කොහොද සර් ? මේ වැඩ අස්සෙ ? අනෙක එහේ දැන් මං අඳුරන කවුරුවත්ම නෑ "

"ඇයි හුලෙ දැක්ක ?"

"හුලක් නෑ."

"ගෙදර කියෙ ?"

"අම්මා දුදුල වැරිල ගියා "

"එහෙ - මදැ ?"

මේ මිනිහාගෙන් ලබාගත හැකි පිළිතුරක් - තොරතුරක් නෑ. මේ මිනිහත් මා වගේම මේ මකුළු දැලේ හටලුත්ත මිනිහෙක් - සාරය වැයවුත්ත මිනිහෙක්. උපෙන ඉගනෝව අමතක කරමින් නාන කාමරයට වැදුනේය. සුළු දිග මුදු හැරිය ඕපු වතුරමල ගට සිටගත්තේ කලිසම ලා බෙල කැසුවේ ඉල්ලමිනි. පත් කෝදු හරිත්තට මෙන් ඕපු ඇති තරමේ නැතේය.

කොළඹට එන්න එන්න මෙළවට තමා ආචාර නුදින්නෙ මොන එකෙකටද ? පාලට එන්න කිව්වම කන්න... එන්න තරම් මෙළ, බලා හිටපුවා නුන් - ඇයි සිතමින් උපෙන හිතේ හැඩිගට නැගේය.

ඕපු නාන කාමරයෙන් පිටතට එනවිට, ඉගනෝ කාමරයේ නොවීය. උපෙන යළි ඇඳම් හැඳගෙන ගෙර විවර කරගෙන පාත මාලයට ආවේය.

කැවි ශාලාවේ කොළඹ නෙවීය. ක්ලාර්ගේ එක්කෝ ලොකු

මේසය අසල සිටගෙන සිටියේය. උපෙන්ද්‍ර දැකින්නම් කාලාවරුන් මේසය මත මුහුණ තිබූ බොල් වටවිය යුතුව තිබේය. ඒ වට වූයේ බත් මාලු පිත්ත සහිත කළා බලන්න. උපෙන්ද්‍ර මෙයට පෙර වතාවකදී හිඳගත් තැන හිස් පිළිතුරු තබා තිබිණි. කාලාවරුන් උපෙන්ද්‍රට හිඳගන්නට පුටුව මුදා කර දැමේය.

කැමති සුවඳක් සමඟ උපෙන්ද්‍රගේ නාසය අලුත්විය. ඔහු බත් බෙදා ගන්න අතරේ කාලාවරුන්, ඔහු වතාවකදී කාලිංග හිඳගත් පුටුව දිගුවක් සිට ගන්නේය.

"කාලාවරු" විදුර පුතුයෙක් අත කෝලා ගනිමින් උපෙන්ද්‍ර කතා කළේය.

"මේ?"

"කෝ කාලිංග මාන්නයා?"

"උන් නෑ සර්."

"අර ගහ කපන්න ඉල්ලන් නොද?"

"උන් නෑ සර්."

"අදත් පාරයක්ද?"

"ඔව් - සර්."

"කාලාවරු, ඉතිං මොකද කරන්නෙ?"

"අපිට නොදැනී සර්."

කී කාලාවරු මේසය මුහුණ ඉවත්ව ඉවතැන් වෙයතට ගා දොරෙන් අතුරුදන් විය.

"ඉන් පුදුම කෙට්ටකයෙ ජාතියක්" උපෙන්ද්‍ර කන අතරේ සිතුණේය. 'කැබැලි ඉතිං. කොහොම මෙහොම තමයි - වැඩ කරන එකුන් ඉකට තැනට තැම්ල වැඩ කරනවා - ගමන් පානව කීකරුව - - කෙරෙව තැටුවු ඉකකට - ඒත් මේ යක්කුන්ට තැටුවෙක්වත් ලැබෙනවද මන්දා! එකකොට අර මසු වල ඉඳන තිරිසන්දු වගේ මිනිස්සු? මේකෙ පර්යේෂණ අවශ්‍යයක් තියෙනවද?

කාලිංග මේ වගේ ලබා ගන්නේ කෙසේ වන්නට ඇත්දැයි උපෙන්ද්‍ර සිතුණේය. තමා ඔහු ගැන දැරූ තරයේ කිව නොහැක ආකල්පය කිනි. කාලිංග බොහෝ දුරකම දක්නට වන්නට ඇතැයි උපෙන්ද්‍රට අනාගතය සිතුණි. මේ කැමැති වල කොහෙන් මුළා ඇතිද? අනාගතය ඔහු තුළ අනුමානයක් විය. කැමැති තවතා ලෙන්නට ඔහුට බොහොමයක් සිතුණි. ඔහොම කළා හිත්ත

අධිකාය. කැමති දැනා රෙයය.- නෑ ඊරේක මේවට මොනව දුන්නද? ඊරේක ගමේ ගොඩේ හැදිලෙක්. ඒකින් මෙතැනට ඇවිත් මලුගොන් ගාන කිරි පෝට ලයෙන්ද? මෙන්නත් ඇති. ප්‍රශ්න තවත් බත් කමක් කැවේය. මේ කැමති ජීවිතය කර කිලුන්ත් දැන් දුකින් ඉන්න ඉඩ දිලිය. තමා දැන් මේල් කීයක් කැවාද? තමා ආවේ කවදාද? රෑයේ හවස - මතක් වෙන - දැන්නොවම කාලය කල්යෙක් ගතවුනාක් දැනිය.

අද රාත්‍රී කොහේ මොනවගේ වේවිද? මෙහි ඉන්න ලිලියගෙන් ඒක් අයෙක් බිත්ත නෝ ජංගම දුර කථනයක් තිබේවිද? ඒක් අයෙක් නෝ මිතුරු කර ගන්නොත්... ඒ නැත්නම් කවා කසා හසුනක් ලිය දාග තබා ගත්තොත්... මෙතැනට එන්න කට ගෙන ඒ ඔය ජීවිතේ කැල් කරන්නට හැකි වේවි...

නෑ දැන්ම කල කිරීමට නොලැබෙන දැන්ම ජීවත් කරන්න ඕනෑ. තමා බිම්ල් ඉතාට කොහෙකුත් කිය දැන්නේ- අධෛර්යමත් නොවී කටයුතු කරන්න. තමා ඒ ගමේ ඉඳිලෙන්ට කටයුතු කළ යුතුයි.

කැමති කා අවසන් කළ ප්‍රශ්න වීදුරු ගාතුයෙන් යන සෝදු ගෙන නැගිටින්දී, ක්ලාර්ගේ කිය අතට කසා සුදු කුවාසක් දැමේය. ප්‍රශ්න ඒකින් යන ජිඩු ගෙන ඉධාන ඉදුර ලෙස බැලුවේය.

ගාලාවෙන් එලිට වසිනා ඉදුර වගා කුවාය

අධිමානයක් නෑ - මේ දැන්දැනේ කාලවල නිදි දැනි.

අද රාත්‍රී කොයිට ලැස්ති වෙනවා කියන්නෙ- දැන් හොඳ හැඩ නිදි හැනීමයි.

" ක්ලාර්ගෝ "

" ඔව්?"

"කෝ බොස්?"

" දැන්නෑ සර්."

ඉන් දැන්න මගුලක් නෑ ඔබේ කියන දැවක් කරගෙන හැන්නාම මෙහා කරං පුස් හැති ජීවිතය? ප්‍රශ්න කසිනම් කර නම කාමරයට ගිය ඉන්නේය

අද රාත්‍රී කොයිට වෙර කතා ලිපියක් ලියා ගත යුතුය. ඒක ලිපියක් ලියා ගන්නොත් ඇති. හරි කෙනෙකුට දී ගන්නොත්...

කාමරයේ ලියන මේසය අසල හිඳගත් උපෙන්ද්‍ර පැනක් අතට ගෙන කල්පනා කරමින් වගේ ලියන්නට තමන් කිසිදු තරම් කඩදාසි තිබිණි. එහෙත් ඔහුගේ දිගේ විය යුතු නොවේ. නිතර ලිවිය යුතුයි

"පුතා නිමල්,
මේ ලිපිය අතට ලැබුණොත් නියමවෙන්න ඕන.
මං අනාථරක්ෂිත නොවෙ ඉන්නවා -
තාත්ත - කලුතර - ගන්දර කලත්‍රව -
මං කතරගම ගියේ නෑ. ඔව පන්තරේ
අස් කෙරුවා - දිග කතිවක්.. මං ඉන්නෙ
කාලිංග දිසාවකිනෙ හෙදර.
හැකි නම් - - -

උපෙන්ද්‍ර එතිත් එහාට ලියා ගත නොහැකි විය. කඩදාසි දෙර අතට ඇදී එන හඬ දැනුණි. ඔහු කකිලකින් කොළය හතරට - අටට නවා හෙදර ලිපිය ලියුමේය. අනතුරුව තවමත් කඩදාසිය කවිය සාක්කුවේ ලා ගත්තේය.

කාමර දොරකඩ බලා සිටියේ ඉන්සේය. ඔහුගේ මුහුණේ ප්‍රාවක් සේ අල්ලා ගෙන සිටියේ අලුතම දැඩි කරදරයකි. එතැන සිරවට තවත් ඝට දැඩිවක් වා තිබිණි.

"සර් - මෙන්න - අදට උන්සවයට දැඩි."
"මට?"
"ඔව් සර්. මෙන කවදා?"
"කෝ මගේ ඩෑග් එක?"
"මං දන්නෙ නොකොමරු - සර්?"

ඒකත් හරි - මේ මිනිහා දන්නෙ කොහොමද? මුලකින් තැබෙන රැකඩියක් වගේ කියන ඉන් කරමින්

"හොඳයි ඔහොම දැඩි උඩින් තියන්න."

ඉන්සෙ සිරුවෙන් දැඩි කරදරය දැඩි එක තැබුවේය. අනතුරුව ඔහු නිවට ගියේ පසුපොත පස්සටයි.

"මේ - ඉන්සේ."
"ඔව් සර්-"
"නෑ - කවදත් නෑ."

"හොඳයි. සර්."

දැන්නෙම්ම, උපේන්ට අත්තම අවශ්‍යවුයේ ඉස්සෙ මේ රැකියා ආකාරයකි. ඒත් කාලෙ වැඩක් දැනිද? අර කථාවම කියාගන කිරි හෝටලේදී කාලිංග දිග වසනව මුත් සැලසුම කියාගන කාලිංග දිගවසනනෙ මකුළු දැල - ගඟකිරි හෝටලය මෙන්න කියා තමා පිටත් ගිය දිනයක කියන්නට කොයි තරම් අදාළ කථාවක් තියේද?

ඒකත් -- තමා ඊට කලින් මෙතැනින් පිටවය යුතුය.

ඉස්සේ පිටව ගියේ දුර වසා ගෙනයි. කාලිංග තරෙ එතැනක මෙන්නට බැහැ, මේ වගේ අතා දැඩි කථාවලයක් තියන.. ඒකෙන් සුදු ඔට කලිසමකුත්, කළු කලිසමකුත්, කොන්ක්‍රීට් අත් සිය පර්වාල් කමිසයකුත් විය. කමිසයේ කර වටේන් ඉස්සරහා මැද කොට ගෙන් පිදී නුලෙන් කළ ගෙන්නම් මොස්තරයක් විය.

උපේන තමා වරන් දැඩි ලො අලුත් දැඩි කථාවලය හැඳ ගන්නේය. භාවහාව දෙක තමි තමාගේ වරන භාවහාව තමා.

අනතුරුව කිසිවට තමා මැදකට කලින් ලිය තමා කමිස සාක්කුවේ ලා ගත පසුව සිනාවිය. හැඳ මත හැඳි තැනින් කමිසය ගෙන කිසි ලිපිය කිසිත් වත් සාක්කුවක අතට ගන්නේය. ඒකත් --.

ඒකත් මේ අලුත් දැඩි කථාවලයේ සාක්කු නොවිය. කමිසයේ පෝ කලිසමේ ඒකදු සාක්කුවකවත් නොවිය.

උපේන තුළ කියුම් කොටයක් හටගන්නේය අර කාලිංගයා! උහු මාව මලෙය කරන්න හැසෙ කොයි තරම් සුකමක විදියටද? සාක්කු නැති ලස්සන සුළු ඒකක්.

හොඳයි ඉලන්නකො..

උපේන අවට විතර හැඳි ලිය තමා දකුණු සාන්තුගේ පතුලේ ලා සාන්තු රය ලා ගන්නේය.

දුරට ගමන හැඩක් දැනිනි.

"දැරගෙන එන්න!" උපේන දැඩ මත හිඳ ගෙනම

කීවේය.

ඇස්න් කිව්වේ කන්කටරෝය.

ඔහු එක අලුත්ම කලු සුට් සාක්කු කුට්ටමක් විය.

"මේක- සර්ට -"

"ම-ට ?"

"ඔව් සර්- මං- මැදල ගෙනාවා."

"මට ? කොහොමද මට හිටි වෙන්නෙ ?"

"දුලා නිලන්ත සර්. අපි මොර්ගම්ස් ගත්තා."

"මොර්ගම්ස් ගත්තා ?"

"ඔව් සර්."

ඉන් මං නිදාගන්න හැටියේ මේ විදිහේ බලාගන්න දැන්නෙ.. හරිම සුකමටයි කැලැස්ට-.

"දුලා නිලන්ත සර්. ඔය ඇරන්න සාක්කු දෙක දෙන්න මං ඒකත් හොලිත් කරල දෙන්නං"

"මට හොඳයි මේ ඇරන් දෙක."

"සර් ! ඔය ඇඳුමට මේක හරි නෑ සර්."

"නෑ කමක් නෑ"

"කිව්ව නලා දෙන්න සර්. ලොකු සර් කැමැත්තෙන් ඉන ඕනේ."

"ලොකු සර්ට කියන්න. මට දැන් ඇඳ යන්න ඕනෑ කියලා. මගේ බිත්ති ඒකත් මට ඕනෑ."

"එව්වා සර්ම කියන්න සර්. අපි කියන එක හරිනෑ"

"හරි. හරි- මං කියන්නං"

"ඉතිං සර් ඔය සාක්කු දෙක ගලවල දෙන්න."

උපෙන්ද්‍ර ඇඳ එක හිඳ එම සාක්කුව පමණක් කන්කටරෝ අතට දී අකුණු සාක්කුව රය ලා ගෙන ඇඳ කෙළවරින් තැබීමේය.

"සර්- අනිත් සාක්කුව -"

"හොඳයි ඉන්නවා- මං- මං ඒ කරල එන්න-"

අකුණු කකුලේ රමණක් සාක්කුව ලා ගත් උපෙන්ද්‍ර වැඩක් කොර ගසමින් තාන කාමරයට වැදී ඉර වසාගත්තේය. කොහොම හියත වසා ඒ එක හිඳගත් බිලු සාක්කුව ගලවා එයින් ලිපිය ගෙන මේස් එක තුළ දැමීය. නෑ. නෑ මේ මිනිහා රෑට මේස් ඉකත ඉල්ලනවි. ඔවුන් ලිපිය අතට ගත් උපෙන්ද්‍ර එය සිත්තක් මේසම කෙළවර දෙවා

කලිසමින්, ඔට කලිසමින් ඇත කොට මුහුදුපය හිස් කොට, අනතුරට ලිහිල ඔට කලිසමත් ඔව් කයත් අතර සාගර ගත්තේය.

කිසි පුද්ගලයා නැවි දැනොත් - ලියුම් කොළොත් නැගත් තැනිම අරන් යෙ ඒලිබෙන කලියෙන් දෙනා - ඒවා දුටා ගත්තේය

උපේන නාන කාමරයෙන් පිටතට එනවිත් කාන්තාරෙ වුට් සාත්තු දෙක අග බිලා කිවියේ ඒක මුර කරන්නට කෙනි. උපේන දකුණු අය සාත්තුවන් කාන්තාරෙට දෙවන් ඇඳ ඉවුරේ හිඳ ගත්තේය.

ඒවා කිනුත් නැගිය. වුට් සාත්තු තුල අල්ලන කළු මේස් කට්ටලයක්ද විය. ඒක දුනව අගන රාජ්‍යයා සුදුය. ඇලෙන සුදුය.

උපේන මේස් දෙක ලා වුට් දෙකට බැස්සේය.

සේරම නගරවල කියා පුරාණ කෙන නැගියවල නැගිය. මේ ඇඳුම් කට්ටලය තැබගත් විට කිරුළට අමුතු 'ගතියක්' දැනුණි. කිසිවක් සාදයකට - මංගලයකට සරි ලන ඇඳුමක්.

කාලිංග නරක මිනිහෙක් බොන බීලි. සල්ලි ගොඩක් තියෙන අති ධනවත් - හිස්-සෙක්. නැත්නම් උපේන මෙතුමන් මේ තරම් දෙයක් කරාවිද?

නගරයට කාලිංග බාර දෙන්නට යන රාජකාරියෙ - නගර කුමති කාරියක්. මේ කලපුව ගැන පොතක් ලියන්න - පොත ජනප්‍රිය වේවි- බොහෝ ලොකු ලොක්කෝ කරන්නක් සේ කාලිංග මිනිහගෙම නම කතා කරන්න දුලා ඉන්ත අවිදු ගන ගත්තත් බොකු? උපේනට කිනුත්.

නගරට අවශ්‍ය එක ගැයකි. මේ මිනිහගෙ හිත දිනා ගන මෙතුන්ගේ අවශ්‍යතාවන් කරන්න.

නාන කාමරයට ගිය කාලිංග ඒක දිගු කැබෙන්නෙන් නගරයේ පිදුවිලුව දෙස බැලුවේය.

"පාලු මොනතරම් කැලුවද? අලුත්ම හින්දි නලුවෙක් වගේ!"

උපේන කෙස් රළු අතකින් සකස් කරගත්තේය. නගරයෙ පිදුවිලුව දා සිතාසුණේය. සුදා ඇත්කානම් මොනවා හිතාවිද? පංචිකා මොනවා හිතාවිද?